

MOORD OP DE NIJL

Agatha Christie®

Agatha Christie (1890-1976) wordt vaak de ‘koningin van de misdaad’ genoemd. Al even beroemd als zijzelf werden haar scheppingen: de Belgische detective Hercule Poirot, de slimme, oude Miss Marple en het speurderspaar Tommy en Tuppence. Agatha Christie is, met ruim 3,2 miljard verkochte exemplaren, de bestverkopende auteur aller tijden.

AGATHA CHRISTIE

MOORD OP DE NIJL

PANTHEON
K L A S S I E K

Death on the Nile © 1937 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE © and the Agatha Christie signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the
UK and/or elsewhere. All rights reserved.

Moord op de Nijl © 2014 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Vertaling Myra Vreeland

Under exclusive license to Dutch Media Books bv
Omslagontwerp Riesenkind

ISBN 978 90 488 2257 7

ISBN 978 90 488 2258 4 (e-book)

NUR 331

Pantheon Klassiek is een imprint van Dutch Media Books bv

‘Daar heb je Linnet Ridgeway,’ zei meneer Burnaby, de waard van De drie Kronen. Hij stootte zijn buurman aan en beide mannen staarden met grote ogen en halfopen mond naar de grote rode Rolls Royce, die net voor het postkantoor was gestopt.

Er sprong een meisje uit, een meisje zonder hoed en met een jurk die er heel eenvoudig uitzag maar het niet was. Een meisje met goudblond haar, regelmatige autocratische trekken en een mooi figuurtje. Een meisje zoals je zelden zag in Malton-under-Wode.

Ze liep met zelfverzekerde tred het postkantoor in.

‘Ja, dat is ze. Ze bezit miljoenen. Ze geeft duizenden uit om het landgoed op te knappen. Er komen zwembaden en een balzaal en het halve huis wordt afgebroken en weer opgebouwd,’ zei hij zacht en vol ontzag.

‘Dat brengt geld in het dorp,’ zei zijn vriend. Hij was een magere, wat zure man en zijn stem klonk jaloers.

‘Ja, het is heel goed voor Malton-under-Wode,’ zei meneer Burnaby, ‘heel goed. Zullen we allemaal wakker van worden.’

‘Wel wat anders dan Sir George,’ zei de ander.

‘Ach, die paarden zijn zijn ondergang geweest,’ zei meneer Burnaby toegeeflijk. ‘Hij had altijd pech.’

‘Hoeveel heeft hij voor het huis gekregen?’

‘Een goeie zestigduizend pond, heb ik gehoord.’

De magere man floot.

Meneer Burnaby ging triomfantelijk voort: ‘En ze zeggen dat het haar nog eens zestigduizend zal kosten voor ze klaar is.’

‘Schandelijk,’ zei de magere man. ‘Hoe kómt ze aan al dat geld?’

‘Amerika, zeggen ze. Haar moeder was de enige dochter van zo’n miljonair daar. Het lijkt wel een film, hè?’

Het meisje kwam het postkantoor weer uit en stapte in de auto. Toen ze wegreed, volgde de magere man haar met de ogen en mom-

pelde: ‘Dat moest niet mogen, dat ze er zo uitziet. Rijk en mooi. Dat is te veel. Als een meisje zo rijk is heeft ze niet het recht ook knap te zijn. En ze is knap. Nee, het is niet eerlijk...’

Uit de society-kolom in de *Daily Blague*:

Bij het souper in restaurant Chez ma Tante zag ik onder andere de mooie Linnet Ridgeway. Ze was in gezelschap van lady Joanna Southwood, lord Windlesham en de heer Toby Bryce. Zoals bekend is juffrouw Ridgeway de dochter van Melhuish Ridgeway, die getrouwd is geweest met Anna Hartz. Ze erft van haar grootvader, Leopold Hartz, een onmetelijk fortuin... De bekoorlijke Linnet is de sensatie van het ogenblik, en er wordt gefluisterd dat binnenkort haar verloving zal worden bekend gemaakt. Lord Windlesham scheen zeer *épris* te zijn.

Lady Joanna Southwood zei: ‘Ik geloof, lieverd, dat het allemaal gewoon fantastisch wordt.’

Ze zat in Linnet Ridgeway’s slaapkamer in Wode Hall. Uit het raam keek je uit over het park en schaduwrijke, blauwgroene bossen.

‘Het is bijna volmaakt, hè?’ zei Linnet.

Ze leunde met de ellebogen op de vensterbank. Haar gezicht was één en al leven. Bij haar vergeleken was Joanna Southwood een beetje vaal en onbeduidend, een lange, magere jonge vrouw van zevenentwintig met een lang, verstandig gezicht en heel dun geëpileerde wenkbrauwen.

‘En wat heb je een massa gedaan in die tijd! Heb je veel architecten en zo hier gehad?’

‘Drie.’

‘Hoe waren ze? Ik heb eigenlijk nooit een architect ontmoet.’

‘O, dat ging wel. Een beetje onpraktisch zo nu en dan.’

‘Nou, lieverd, dan zul jij ze wel op hun vingers getikt hebben. Ik ken niemand die zo praktisch is als jij.’

Joanna nam een snoer parels van de toilettafel. 'Deze zijn zeker echt, hè Linnet?'

'Natuurlijk.'

'Jij vindt dat natuurlijk, schatje, maar voor de meeste mensen is het dat niet. Die hebben hoogstens cultivéparels. Schatje, ze zijn echt ongelóóflijk, en ze passen zo goed bij elkaar. Ze zijn zeker wel ontzettend veel waard?'

'Vind je ze nogal vulgair?'

'Nee, helemaal niet. Ze zijn gewoon prachtig. Wat zijn ze waard?'

'Vijftigduizend, denk ik.'

'Wat een heerlijke hoop geld. Ben je niet bang dat ze gestolen worden?'

'Nee, ik draag ze altijd en ze zijn bovendien verzekerd.'

'Hè toe, laat mij ze eens dragen tot etenstijd. Ik zou dat zo opwindend vinden.'

Linnet lachte. 'Ga je gang maar!'

'Weet je, Linnet, ik benijd je echt. Je hebt nu letterlijk alles. Twintig jaar, je eigen baas, hopen geld, knap, een volmaakte gezondheid. Je hebt zelfs hersens! Wanneer word je eenentwintig?'

'In juni. Er komt een groot feest in Londen.'

'En ga je dan trouwen met Charles Windlesham? Al die afschuwelijke roddeljournalisten doen er zo opgewonden over. Hij is echt heel erg dol op je.'

Linnet haalde de schouders op. 'Ik weet het nog niet. Ik heb eigenlijk nog geen zin om te trouwen.'

'Lieverd, je hebt groot gelijk. Daarna is alles nooit meer hetzelfde.'

De telefoon rinkelde en Linnet liep erheen. 'Ja?'

De stem van de butler antwoordde: 'Juffrouw de Bellefort is aan de telefoon. Zal ik haar doorverbinden?'

'Bellefort? Ja, natuurlijk, verbind haar direct door.'

Een klik en toen een gretige, zachte, een beetje ademloze stem: 'Hallo, spreek ik met juffrouw Ridgeway? Linnet!'

'Jackie, lieveling! Ik heb in eeuwen niets van je gehoord!'

‘Ja, dat weet ik, het was afschuwelijk met me. Linnet, ik wil je verschrikkelijk graag spreken.’

‘Lieverd, kun je niet hierheen komen? Ik heb een nieuw speelgoed: mijn huis. Dat kun je dan meteen zien.’

‘Ja, dat wilde ik juist voorstellen.’

‘Nou, spring dan maar gauw in een trein of een auto.’

‘Zal ik doen. Een verschrikkelijk aftands twoseatertje. Ik heb het voor vijftien pond gekocht en soms rijdt het best. Maar het heeft kuren. Als ik er tegen theetijd nog niet ben, heeft het weer zo’n kuur. Tot ziens, schat.’

Linnet keerde naar Joanna terug. ‘Dat is mijn oudste vriendin, Jacqueline de Bellefort. We zijn samen in Parijs op kostschool geweest. Ze heeft ontzettend veel pech gehad. Haar vader was een Franse graaf en haar moeder een Amerikaanse uit een van de zuidelijke staten. Haar vader ging er met een andere vrouw vandoor en haar moeder verloor al haar geld bij die krach in Wall Street. Jackie bezat geen cent meer. Ik weet niet hoe ze het de laatste twee jaar heeft klaargespeeld.’

Joanna zat haar bloedrode nagels te vijlen met de nagelvijl van haar vriendin. Ze hield haar hoofd scheef om het effect te zien en zei langzaam: ‘Zal het niet een beetje vervelend zijn als ze hier komt? Als mijn kennissen wat akelig overkomt, laat ik ze altijd direct schieten. Dat klinkt harteloos, maar het bespaart je later een hoop last. Ze willen altijd geld van je lenen, of ze beginnen een modezaak en dan moet je de afgrijselijkste kleren van ze kopen. Of ze beschilderen lampenkappen of batikken sjaals.’

‘Dus als ik al mijn geld verloor, zou je me direct laten schieten?’

‘Ja, schat, dat zou ik. Je kunt niet beweren dat ik niet eerlijk ben. Ik houd alleen van mensen die succes hebben. En je zult merken dat bijna iedereen er zo over denkt, alleen willen ze het doorgaans niet bekennen. Ze zeggen alleen dat ze Mary of Emily of Pamela niet meer kunnen uitstaan, omdat ze “zo bitter en eigenaardig geworden is door haar verdriet, de stakker”.’

‘Je bent gemeen, Joanna.’

‘Ik ben alleen maar uitgerekend, net als iedereen.’

‘Ik ben niet uitgerekend.’

‘Nee, maar dat hoeft ook niet als een stel knappe Amerikaanse mannen van middelbare leeftijd je elke drie maanden een grote toelage doen toekomen.’

‘En je beoordeelt Jacqueline verkeerd,’ zei Linnet. ‘Ze is geen parasiet. Ik heb haar dikwijls willen helpen, maar ze wilde het niet hebben. Ze is zo trots als een pauw!’

‘Waarom wil ze je zo hals over kop spreken? Ik wed dat ze iets van je moet hebben. Let maar eens op!’

‘Ze leek me erg opgewonden over iets,’ gaf Linnet toe. ‘Maar Jackie windt zich altijd erg gauw op. Ze heeft wel eens iemand met een zakmes gestoken.’

‘Lieverd, wat opwindend.’

‘Een jongen die een hond aan het plagen was. Jackie zei dat hij ermee moest ophouden, maar dat wilde hij niet. Ze trok hem weg en schudde hem door elkaar, maar hij was veel sterker dan zij en toen haalde ze een zakmes te voorschijn en stak hem ermee. Het gaf een geweldige herrie!’

‘Dat kan ik me voorstellen. Klinkt heel onaangenaam.’

Linnets kamenier kwam binnen, mompelde iets, nam een jurk uit de kast en ging daarmee de kamer uit.

‘Wat mankeert Marie?’ vroeg Joanna. ‘Ze heeft gehuild.’

‘Ja, het arme kind. Herinner je je nog dat ik je verteld heb dat ze wilde trouwen met een man die een baantje had in Egypte? Ze wist niet veel van hem af, en daarom vond ik het beter eens naar hem te informeren. Toen bleek dat hij al een vrouw en drie kinderen had.’

‘Wat moet jij een massa vijanden maken, Linnet.’

‘Vijanden?’ Linnet keek verbaasd.

Joanna knikte terwijl ze een sigaret nam. ‘Ja, vijanden, lieverd. Je bent zo overweldigend efficiënt. En je weet altijd zo akelig goed wat er gedaan moet worden.’

Linnet lachte. ‘Ik heb geen enkele vijand op de hele wereld, hoor.’

Lord Windlesham zat onder de ceder. Zijn ogen rustten op de prachtige lijnen van Wode Hall. De oude schoonheid werd door niets bedorven. Alleen aan de achterkant was er het een en ander bijgebouwd. Het was een mooi, vredig gebouw, zoals het daar baadde in de herfstzon. Terwijl hij er naar zat te staren, zag Charles Windlesham Wode Hall niet meer, maar een veel imposanter gebouw, uit de zestiende eeuw, met een uitgestrekt park, en een veel somberder omgeving. Het was zijn eigen familiebezit, Charltonbury, en op de voorgrond stond een meisjesfiguurtje met goudblond haar en een levendig, mooi gezichtje... Linnet, als meesteres van Charltonbury.

Hij was vol hoop. Die weigering van haar was helemaal niet definitief geweest, eigenlijk alleen een verzoek om wat meer tijd. Nu, hij kon nog wel even wachten. En het klopte allemaal zo prachtig. Het was inderdaad wenselijk dat hij geld trouwde, maar niet zo urgent dat hij zich gedwongen voelde zijn eigen gevoelens opzij te zetten. En hij hield van Linnet. Hij zou zelfs met haar hebben willen trouwen als ze arm was geweest in plaats van een van de rijkste meisjes van Engeland. Alleen was ze gelukkig wel een van de rijkste meisjes van Engeland...

Hij maakte aantrekkelijke plannen voor de toekomst. De linker-vleugel moest gerestaureerd worden; hij zou die Schotse jachterreinen niet hoeven op te geven...

Charles Windlesham droomde in de zon.

Om vier uur stopte de gammele twoseater met luid geknars van grint voor het huis. Er stapte een klein, tener meisje met een heleboel donker haar uit. Ze liep snel de stoep op en trok aan de bel.

Een paar minuten later werd ze in de lange, statige salon gelaten, en een butler, die eruitzag als een dominee, diende met sombere stem aan: 'Juffrouw de Bellefort.'

'Linnet!'

'Jackie!'

Lord Windlesham keek meelevend toe hoe het opgewonden meisje zich met open armen op Linnet wierp.

‘Lord Windlesham – juffrouw de Bellefort – mijn beste vriendin,’ stelde Linnet voor.

Een aardig kind, dacht hij, niet bepaald mooi, maar beslist aantrekkelijk met dat donkere krulhaar en die grote ogen. Hij mompelde een paar beleefde woorden en liet de beide vriendinnen daarna onopvallend alleen.

‘Windlesham? Windlesham?’ riep Jacqueline. ‘Dat is dus de man met wie jij volgens de kranten gaat trouwen! Is dat waar, Linnet?’

Linnet mompelde: ‘Misschien.’

‘Lieverd, ik ben zo blij voor je. Hij ziet er aardig uit.’

‘O, maar het is nog helemaal niet zeker. Ik heb nog geen besluit genomen.’

‘Natuurlijk niet. Koninginnen kiezen altijd pas na lang delibereren een gemaal!’

‘Doe niet zo belachelijk, Jackie.’

‘Maar je bent een koningin, Linnet! Altijd geweest. “*Sa Majesté, la reine Linette. Linette la blonde!*” En ik ben de vertrouweling van de koningin, de vertrouwde hofdame.’

‘Wat praat je weer een onzin, Jackie, lieverd. Waar heb je al die tijd gezeten? Je was opeens verdwenen en je hebt me nooit geschreven.’

‘Ik haat brieven schrijven. Waar ik gezeten heb? O, in allerlei baantjes. Voor driekwart ondergedoken in akelige baantjes bij akelige vrouwen.’

‘Schat, ik wou dat je...’

‘Gunsten van de koningin zou aannemen? Nu, eerlijk gezegd, ben ik daarvoor gekomen. Niet om geld te lenen, hoor. Zo erg is het nog niet. Maar ik kom je een heel grote gunst vragen.’

‘Zeg het maar.’

‘Als je met die Windlesham gaat trouwen, zul je het misschien begrijpen.’

Linnet keek even verwonderd, maar toen klaarde haar gezicht op. ‘Jackie, bedoel je...?’

‘Ja, schat, ik ben verloofd!’

‘Zo, is het dát? Ik vond al dat je er bijzonder levendig uitzag. Dat doe je altijd, maar nu toch nog meer dan anders!’

‘Ik voel me ook zo.’

‘Vertel me alles over hem.’

‘Hij heet Simon Doyle. Hij is groot en breed en ongelooflijk simpel en jongensachtig en aanbiddeijk. Hij is arm, heeft geen cent. Hij is van heel goede familie. Landadel, sterk verarmde landadel. Verder is hij ook niet de oudste zoon en zo. Hij komt uit Devonshire. Hij houdt van de natuur en buiten zijn. En hij heeft de laatste vijf jaar in een muf kantoor in de City gezeten. En nu gaan ze daar bezuinigen en zit hij zonder baan. Linnet, ik ga gewoon dóód als ik niet met hem kan trouwen. Ik ga dood! Ik ga dood!’

‘Doe niet zo dwaas, Jackie.’

‘Ik zeg je dat ik dood ga als ik hem niet krijg. Ik ben gek op hem en hij op mij. We kunnen niet zonder elkaar leven.’

‘Lieverd, wat heb je het te pakken!’

‘Ja, dat weet ik. Vreselijk hè? Als je zo verliefd bent, kun je aan niets anders meer denken.’

Ze zweeg even. Ze zag er plotseling tragisch uit. Haar donkere ogen werden groot en ze rilde even. ‘Het maakt me soms bang. Simon en ik zijn voor elkaar geschapen. Ik zal nooit van een ander kunnen houden. En jij moet ons helpen, Linnet. Ik hoorde dat je dit landgoed gekocht had en toen kwam ik op een idee. Je hebt natuurlijk een rentmeester nodig. Misschien wel twee. Ik wil dat jij Simon die baan geeft.’

‘O!’ zei Linnet geschrokken.

Jacqueline ratelde verder: ‘Hij kent het vak door en door. Hij weet alles van landgoederen af. Hij is op een landgoed opgegroeid. En hij heeft verstand van financiële kwesties. O, Linnet, je zult hem die baan geven, hè, om mij een plezier te doen? Als hij het niet goed doet, kun je hem ontslaan. Maar hij is heus een goede rentmeester. We kunnen dan in een klein huisje wonen en ik zal jou heel veel zien en alles zal heerlijk zijn, heerlijk!’

Ze stond op. ‘Zeg dat je het doen zult, Linnet, zeg het! Mooie Linnet!’

Mijn eigen lieve Linnet! Lange, blonde Linnet! Zeg dat je het zult doen.’
‘Jackie...’

‘Wil je het doen?’

Linnet barstte in lachen uit. ‘Malle Jackie! Neem je vriend maar eens mee en laat mij hem bekijken. Dan kunnen we er verder over praten.’

Jackie omhelsde haar onstuimig. ‘O, schat! Jij bent nog eens een echte vriendin! Ik wist wel dat je me niet in de steek zou laten. Nooit! Je bent de grootste schat van de wereld. Tot ziens!’

‘Maar Jackie, je blijft toch hier?’

‘Nee, ik ga naar Londen terug en morgen kom ik met Simon hier en zullen we alles regelen. Je zult hem zo aardig vinden. Hij is werkelijk een dot!’

‘Maar kun je niet eerst nog theedrinken?’

‘Nee, ik kan niet wachten, Linnet. Ik ben veel te opgewonden. Ik moet direct terug om Simon alles te vertellen. Ik weet dat ik gek ben, schat, maar ik kan het niet helpen. Het huwelijk zal me er wel van genezen, denk ik. Dat schijnt altijd een zeer kalmerende invloed op de mensen te hebben.’

Ze liep naar de deur, stond even stil en rende toen terug voor een laatste omhelzing. ‘Lieve Linnet, je bent een bovenste beste.’

Monsieur Gaston Blondin, de eigenaar van het kleine, chique restaurant Chez ma Tante, was niet iemand die zijn gehele clientèle erg naar de ogen keek. Rijke, mooie, beruchte en voorname klanten konden vergeefs wachten op zijn speciale aandacht, en slechts hoogst zelden verwaardigde monsieur Blondin het zich een gast persoonlijk te begroeten, hem naar een van de beste tafels te begeleiden en passende en gepaste opmerkingen met hem uit te wisselen.

Deze bijzondere avond had monsieur Blondin zijn koninklijke gunsten drie maal verleend, één maal aan een hertogin, één maal aan een edelman wiens renpaarden wereldberoemd waren, en één maal aan een kleine man met een grappig uiterlijk en een enorme zwarte snor,

wiens tegenwoordigheid, althans in de ogen van een oppervlakkige toeschouwer, zeker geen speciale eer kon zijn voor Chez ma Tante. Monsieur Blondin was echter uitermate attent. Hoewel bezoekers het laatste half uur was verteld dat ze onmogelijk een tafeltje konden krijgen, verscheen er nu op een geheimzinnige wijze opeens wél één, en werd op de gunstigste plek neergezet. Monsieur Blondin bracht er zijn cliënt met opvallende hoffelijkheid heen.

‘Maar natuurlijk, voor u is er altijd een tafel, monsieur Poirot! Ik wilde dat u ons vaker de eer aandeed.’

Hercule Poirot glimlachte, denkend aan een incident uit het verleden waarbij een lijk, een kelner, monsieur Blondin en een zeer bekoorlijke dame een rol hadden gespeeld.

‘U bent al te vriendelijk, monsieur Blondin,’ zei hij.

‘Bent u alleen, monsieur Poirot?’

‘Ja, ik ben alleen.’

‘Jules zal een dinertje voor u klaarmaken: een gedicht – een gedicht zeg ik u! Vrouwen, hoe charmant ook, hebben het nadeel dat ze de geest van het voedsel afleiden. U zult van uw diner genieten, monsieur Poirot, dat verzeker ik u. En wat de wijn betreft...’

Er volgde een technisch gesprek waaraan ook Jules, de maître d’hôtel, deelnam.

Voor hij wegging, bleef monsieur Blondin even talmen en liet zijn stem vertrouwelijk dalen. ‘Hebt u belangrijke zaken onder handen?’

Poirot schudde zijn hoofd. ‘Ik heb helaas niets te doen,’ zei hij droevig. ‘Ik ben altijd zuinig geweest en heb nu de middelen om het leven in luiheid te genieten.’

‘Ik benijd u.’

‘Nee, nee, dat zou onverstandig zijn. Ik verzeker u dat het niet zo prettig is als het klinkt.’ Hij zuchtte. ‘Hoe waar is het gezegde dat de mens gedwongen werd het werk uit te vinden om te ontkomen aan de inspanning te moeten nadenken.’

Monsieur Blondin hief zijn handen ten hemel. ‘Maar er is toch zoveel! U kunt op reis gaan!’

‘Ja, ik kan op reis gaan. Dat heb ik trouwens al vaker gedaan. Van de winter ga ik naar Egypte, denk ik. Ze zeggen dat het klimaat er verrukkelijk is. Een mens wil weleens weg uit al die mist en grauweheid en eeuwige regen.’

‘O, Egypte!’ zuchtte monsieur Blondin.

‘Je kunt daar nu ook per trein komen, geloof ik, en die hele zeereis, op het Kanaal na, vermijden.’

‘Houdt u niet van de zee?’

Poirot huiverde licht en schudde zijn hoofd.

‘Ik ook niet,’ zei monsieur Blondin. ‘Vreemd, dat de zee zo’n effect heeft op de maag.’

‘Maar niet op elke maag. Sommige mensen hebben er helemaal geen last van. Er zijn er zelfs die van een zeereis genieten!’

‘Het is door God ongelijk verdeeld in de wereld,’ zei monsieur Blondin, terwijl hij droevig zijn hoofd schudde. Toen liep hij weg, broedend over die weinig vrome gedachte.

Intussen waren vlugge, handige kelners al met de tafel bezig. Ze zetten toast en boter klaar, een ijsemmer, en allerlei andere dingen die bij een goed diner nodig zijn. Het orkest barstte los in een reeks ritmische dissonanten. Londen danste.

Hercule Poirot keek toe en nam allerlei indrukken op in zijn ordelijk brein.

Wat zagen de meeste gezichten er verveeld uit. Sommige van die dikke mannen schenen echter pret te hebben, terwijl hun danspartners in stilte schenen te lijden. Die dikke vrouw in het paars keek stralend. Het was ongetwijfeld zo dat vet in het leven enige compensaties te bieden had: een vuur, een enthousiasme dat diegenen die een normaler figuur hadden, werd onthouden.

Er waren ook nogal wat jonge mensen, sommigen met een lege blik in hun ogen, sommigen verveeld. Wat absurd om je jeugd een gelukkige tijd te noemen. Op die leeftijd was je het meest kwetsbaar!

Zijn blik verzachtte toen hij bleef rusten op een goed bij elkaar passend paartje: een lange man met brede schouders, en een tenger, fijn

meisje. Twee lichamen die zich in een volmaakt ritme van geluk bewogen, genietend van de plaats, dit uur en elkaar.

De dans stopte plotseling. Er werd geklapt en de muziek begon opnieuw. Na een tweede *encore* keerde het paar naar een tafel dichtbij Poirot terug. Het meisje bloosde en lachte. Toen ze zat kon hij haar gezichtje bestuderen, dat ze lachend naar haar metgezel ophief.

Er was meer dan alleen een lach in haar ogen. Hercule schudde bedachtzaam het hoofd. ‘Ze geeft te veel om hem, dat kleine ding,’ zei hij bij zichzelf. ‘Dat is niet veilig. Nee, dat is niet veilig.’

En toen trof een bepaald woord zijn oor: ‘Egypte!’

‘Ik verkoop de huid niet voor de beer geschoten is, Simon, maar heus, Linnet zal ons niet teleurstellen.’

‘Misschien zal ik haar teleurstellen.’

‘Onzin. Het is juist een geschikte baan voor je.’

‘Ja, eigenlijk geloof ik dat ook. Ik twijfel er niet aan of ik er geschikt voor ben. En ik zal hard werken, voor jou!’

Het meisje lachte zachtjes, een lach van puur geluk. ‘We zullen drie maanden wachten om er zeker van te zijn dat je niet ontslagen wordt, en dan...’

‘En dan zal ik jou al mijn aardse goederen schenken. Dat bedoel je toch, is het niet?’

‘En we gaan naar Egypte voor onze huwelijksreis. De kosten doen er niet toe. Ik heb er mijn hele leven naar verlangd om naar Egypte te gaan. De Nijl en de piramiden en al dat zand.’

Hij zei met een wat hese stem: ‘We zullen het samen zien, Jackie, samen! Zal het niet heerlijk zijn?’

‘Ik ben benieuwd of jij het even heerlijk zult vinden als ik. Houd je echt evenveel van mij als ik van jou?’

Haar stem klonk opeens wat scherp en haar ogen werden groter, bijna alsof ze bang was.

De man antwoordde wat kort: ‘Doe niet zo absurd, Jackie!’

Maar het meisje herhaalde: ‘Ik vraag het me af.’

Toen haalde ze de schouders op. ‘Laten we gaan dansen.’

Hercule Poirot mompelde in zichzelf: *'Une qui aime et un qui se laisse aimer.* Ja, ik vraag het me ook af.'

Joanna Southwood zei: 'En als hij nu eens een verschrikkelijk ruwe vent is?'

Linnet schudde het hoofd. 'O nee, dat zal hij niet zijn. Ik kan Jackie's smaak vertrouwen.'

'Ja, maar liefde is blind,' zei Joanna.

Linnet zei ongeduldig: 'Ik moet nu met meneer Pierce gaan praten over die plannen.'

'Welke plannen?'

'O, een troep ontzettend onhygiënische oude huisjes. Ik zal ze laten afbreken en de mensen laten verhuizen.'

'Wat ben je toch hygiënisch en sociaal ingesteld, schat.'

'Ze zouden toch weg moeten. Die huisjes zouden op mijn nieuwe zwembad uitkijken.'

'Vinden de mensen die er wonen het leuk om weg te moeten?'

'De meesten wel. Een paar zijn nogal obstinaat. Echt vervelend. Ze schijnen niet te beseffen hoe hun levensomstandigheden erop vooruit zullen gaan.'

'Je doet misschien wat bazig, beste Linnet.'

'Ja, lieverd, maar het is voor hun bestwil!'

'Ja, daar ben ik van overtuigd, maar het is wel gedwongen liefdadigheid.'

Linnet fronste haar voorhoofd.

Joanna lachte. 'Geef toe dat je een kleine tiran bent. Een weldoende tiran als je wilt.'

'Ik ben helemaal niet tiranniek.'

'Maar je krijgt graag je zin.'

'Niet speciaal.'

'Linnet Ridgeway, kun je me recht in de ogen kijken en zeggen dat het ooit is voorgekomen dat je niet precies kreeg wat je hebben wilde?'

'Massa's keren.'

‘Jawel, massa’s keren, maar noem eens één concreet voorbeeld. Je kunt er geen één bedenken al doe je nog zo je best.’

Linnet vroeg scherp: ‘Vind je me egoïstisch?’

‘Nee, alleen onweerstaanbaar. Een gecombineerd effect van geld en charme. Iedereen onderwerpt zich aan je. Wat je niet met geld kunt kopen, koop je met een glimlach. Resultaat: Linnet Ridgeway, het meisje dat alles heeft!’

‘Doe niet zo belachelijk, Joanna.’

‘Heb je soms niet alles?’

‘Ja, dat geloof ik wel, maar het klinkt zo walgelijk.’

‘Natuurlijk is het walgelijk, lieveling. Je zult langzamerhand waarschijnlijk ontzettend verveeld en blasé worden. Maar geniet tot die tijd van je triomfen. Ik vraag me alleen echt af wat er zal gebeuren wanneer je een keer je zin op geen enkele manier kunt krijgen.’

‘Doe niet zo idioot, Joanna.’

Lord Windlesham voegde zich bij hen en Linnet zei tegen hem: ‘Joanna zegt afschuwelijke dingen tegen me.’

‘Niets dan jaloezie,’ zei Joanna vaag, terwijl ze opstond.

Ze verontschuldigde zich niet dat ze wegging. Ze had de glans in Windleshams ogen gezien.

Hij bleef een paar minuten zwijgen en ging toen recht op zijn doel af. ‘Ben je tot een besluit gekomen, Linnet?’

Linnet zei langzaam: ‘Ik ben niet zeker van mezelf en ik zou dus “nee” moeten zeggen.’

Hij viel haar in de rede. ‘Zeg het niet. Je kunt er zolang over denken als je wilt, maar ik geloof dat we samen gelukkig zouden zijn.’

‘Zie je,’ Linnets stem klonk verontschuldigend, bijna kinderlijk, ‘ik geniet zo van het leven. Vooral van dit alles hier.’ Ze wuifde met haar hand. ‘Ik wilde van Wode Hall een ideaal landhuis maken en ik geloof dat het me gelukt is, vind je niet?’

‘Het is prachtig, alles is volmaakt. Je bent heel knap, Linnet.’ Hij zweeg even en ging toen voort: ‘En je houdt van Charltonbury, is ’t niet? Natuurlijk moet het gemoderniseerd worden en zo, maar daar

ben jij zo knap in. Je zult het heerlijk vinden.’

‘O ja, natuurlijk, Charltonbury is verrukkelijk.’

Ze zei het enthousiast, maar ze kreeg het opeens koud van binnen. Iets had haar volmaakte tevredenheid met het leven verstoord. Ze analyseerde dat gevoel op dat moment niet, maar later, toen Windlesham weg was, zocht ze naar de oorzaak ervan.

Plotseling wist ze het. Ze had het vervelend gevonden dat Charltonbury werd genoemd. Maar waarom? Charltonbury was natuurlijk beroemd. Windleshams voorvaderen hadden er al vanaf de zestiende eeuw gewoond, en lord Windlesham was een van de meest begeerde vrijgezellen van Engeland.

In zijn ogen was Wode natuurlijk niets; het kon in geen enkel opzicht worden vergeleken met Charltonbury.

Maar Wode was van haar. Ze had het gekocht, verbouwd en opnieuw ingericht, ze had er veel geld aan besteed. Het was haar bezit, haar koninkrijk.

Maar dat zou er niets meer toe doen als ze met Windlesham trouwde. Wat zouden ze moeten beginnen met twee landgoederen? En als er een verkocht moest worden zou het natuurlijk Wode Hall zijn.

Zij, Linnet Ridgeway, zou niet meer bestaan. Ze zou de gravin van Windlesham zijn en voor Charltonbury en zijn eigenaar een rijke bruidsschat meebrengen. Ze zou niet langer koningin zijn, maar de gemalin van de koning.

‘Wat doe ik belachelijk,’ zei Linnet bij zichzelf.

Maar het was merkwaardig dat de gedachte om Wode te verlaten haar zo hinderde. En was er niet nog iets?

Jackies stem met die eigenaardige, hese klank: ‘Ik ga dood als ik niet met hem kan trouwen, ik ga dood, ik ga dood...!’

Zo zeker, zo ernstig. Voelde zij op die manier voor Windlesham? Nee. Misschien zou ze nooit zo voor iemand kunnen voelen. Maar het moest wel heerlijk zijn als je het kon...

Ze hoorde een auto aankomen. Linnet riep zichzelf ongeduldig tot

de orde. Dat moesten Jackie en haar jongeman zijn. Ze moest hen buiten ontvangen.

Ze stond in de open deur toen Jacqueline en Simon Doyle uit de wagen stapten.

‘Linnet!’ Jackie holde naar haar toe: ‘Dit is Simon. Simon, dit is Linnet. Ze is de grootste schat van de wereld.’

Linnet zag een lange, breed geschouderde jongeman met heel donkerblauwe ogen, krullend, bruin haar, een vierkante kin en een jongensachtige, aantrekkelijke glimlach.

Ze stak haar hand uit. De handdruk die ze kreeg was stevig en warm. Ze vond het prettig dat hij haar met zoveel naïeve bewondering aankeek.

Jackie had hem verteld dat zij geweldig was, en hij vond haar kenmerkend ook geweldig...

Ze kreeg het warm van binnen, alsof ze iets te veel had gedronken, en voelde zich opgewonden.

‘Kom binnen, Simon,’ zei ze, ‘en laat ik mijn nieuwe rentmeester eens behoorlijk welkom heten.’

Toen ze hen voorging dacht ze: ik ben ontzettend blij. Ik mag die aanstaande man van Jackie graag, héél graag.

En toen, met een steek in haar hart: wat een geluksvogel is Jackie toch!

Tim Allerton leunde achterover in zijn rieten stoel en geeuwde terwijl hij uitkeek over de zee. Hij keek van opzij naar zijn moeder.

Mevrouw Allerton was een vrouw van vijftig met grijs haar, die er nog knap uitzag. Telkens als ze naar haar zoon keek, probeerde ze door een strakke mond te trekken haar grote liefde voor hem te verbergen. Maar zelfs volkomen vreemden lieten zich daardoor zelden om de tuin leiden en Tim zelf had het volkomen door.

‘Houdt u werkelijk van Majorca, moeder?’ vroeg hij.

‘Ach,’ zei mevrouw Allerton, ‘het is er goedkoop.’

‘En koud,’ zei Tim huiverend.